

ки мигъ? . . . Погледътъ ти на всѣкъждѣ вижда хубостъ и разнообразие. Прѣдъ тебе се издигатъ високи баири, върхове, а долу тихо лжкатуши р. Искъръ. До него като змия се увива желѣзницата и заедно се провиратъ между тѣзи пропасти и бързатъ да излѣзатъ на равното поле.

Тренътъ върви съ доста голѣма бързина и картинитъ се редуваатъ една по една. Тамъ виждашъ хубава зелена полянка, задъ нея гжста горица, а по-нататъкъ се синѣ високъ голъ връхъ. Тукъ тамъ се виждатъ села, на които стадата лежатъ въ хладнитъ води на р. Искъръ.

Най-напрѣдъ се спрѣхме на станция *Курилово*, а послѣ на *Своге*. Тукъ слѣзоха много пжтници, дошли отъ София, за да се повеселятъ и нарадватъ на хубавата мѣстность.

Минахме много гари, тунели, живописни мѣста и най-послѣ заедно съ р. Искъръ излѣзохме на равнината. Обърнахъ се да хвърля послѣденъ погледъ и да кажа „сбогомъ“ на този райски кжтъ въ нашето отечество.

